

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

X 122 / 4

Gnomonometriae
graece

edit Phil. Brunch

Leipzig
Fleischer
1817

BIBLIOTHÈQUE S. J.
Les Fontaines
60 - CHANTILLY

ΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

SIVE

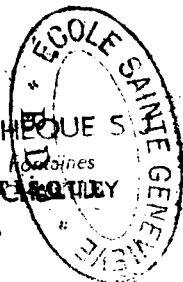
G N O M I C I

POETAE GRAECI

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM
FIDEM EMENDAUIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

BIBLIOTHEQUE S
Les Mss. de la
EDITIO NOVA CORRECTA ET AUCTA
ET INDICIBUS AUCTA.

LIPSIÆ,

SUMPTIBUS GERR. FLEISCHERI JUN.

1847.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 309

LECTURE 10

STATISTICAL MECHANICS

ENTROPY

AND THE SECOND LAW

OF THERMODYNAMICS

AND THE ARROW OF TIME

AND THE FOUNDATIONS

OF QUANTUM MECHANICS

AND THE THEORY OF

RELATIVITY

AND THE THEORY OF

QUANTUM FIELD THEORY

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAE INSCRIPTIONUM

ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIAE

SOCIUS.

Quam a me Sophoclem iamdudum exspectes, miraberis, Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, prodierunt cura mea aliquantulum expoliti Argonauticorum Poëta, et facetissimus veteris comœdiae scriptor. Bono animo es: explebitur cum Deo expectatio desiderii tui. Praelum tandem subiit Princeps Tragicorum: excusa iam sunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem

sententiae suae participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra impurissimorum scurrarum calumnias et convicia immensum quantum evectus. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exercet. Inceptum opus, quantum per me licebit, non intermittetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, neu, si quid mihi interea diversum arriserit, animo ut non geram morem. Datam fidem praestitutum me spero; sed videto: in diem certam non promisi; nec a Sophoclis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumduxi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit, uti legitima exceptione.

Iam vero, quaenam fuerit in edendo hoc libello ratio consilii mei, paucis docendus es. Poëtarum, quos Gnomicos vocant, editionem accuratam et venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum me faetorum quid putavi, si eis enchiridion

hoc nitidius politiusque ornatum traderem: Theognidem, qui agmen hic ducit, primus in lucem edidit Aldus Manutius; cuius liber instar est veteris apographi, quo ipse usus est. Codicis illius vitium, ut in principem editionem, sic ex ea in ceteras omnes permanavit, quod quale sit, cuivis hanc novam cum aliis conferenti statim in oculos incurret. Nempe Theognidis poësis quae superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis.*) Illam ad quatuor codices Bibliothecae Regiae contuli, quorum in tribus sententiae fere ad eundem modum distinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae vel in capite habent literam maiusculam miniatam, vel litera illa carent, vacuo relicto spatio, ubi peritioris calligraphi manu

[*) Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 164. b. Theognidis reliquias dicit male consarcinatas. Idem ad Xenophont. Memorab. p. 259. sq. Ern.: „Videntur, quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis conflata.“ Quid quod pro Anthologia e variorum poëmatibus decerpta habuit Heynius ad Homer. II. T. VII. p. 720. „Quae habemus [Theognidea], inquit, sarrago sunt ex pluribus ac diversis poëtis; quae tamen ad Cynnum scripta sunt, pro antiquioribus haberi possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus far-
raginem illam coagmentavit, Theognideis
versus plurimos immiscuit aliorum aucto-
rum, Tyrtaei, Mimnermi, et maxime So-
lonis. Poterant quidem illi inter Theo-
gnideos relinqui, si Theognis seorsim et
sine ullo cōmitatu excuderetur; sed quum
adiunctos habeat illos ipsos scriptores,
quorum possessionem invaserat, interdicto
adversus eum agi, tum aequitatis, tum
conciinnitatis ratio postulabat; qua de re
in notis dixi.

Insunt huic editioni omnia, quae con-
tinet pars altera editionis Poëtarum mi-
norum Graecorum Radulphi Wintertoni,
Cantabrigiae excusae anno MDCLXXVII.
praeter Orphei, vel nescio cuius id no-
men mentiti, fragmenta tria, quae in Or-
phicorum editione Gesneriana legi satius
visum est, ideoque removenda duxi. Sed
horum in locum Cleanthis pulcherrimum
Hymnam suffeci; insuperque Hesiodi Poë-
ma *ἠθικόν*, si quod aliud, huic collectioni
addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iis-
dem Regiis codicibus emendavi, qui Theo-
gnidem continent, quorum unus Hesiodum

etiam habet. Alia quaecunque omnia Stobaei Florilegium servavit, ad scriptum eodidem Bibliothecae Regiae collata, longe emendatius quam antea in hoc libello exhibentur. Solonis inter veteres Sapientes praestantissimi non pauca solum fragmenta, sed quaecunque ad nostram aetatem pervenerunt et conquiri potuerunt,*) secundis curis limatiora in hanc collectionem intuli. In Comicorum vero sententiis fragmenta aliquot, quorum partem tantum Wintoni editio exhibet, integra dedi, ex auctoribus qui ea servarunt.

Latinam versionem plerisque horum carminum adiungi solitam, ut tironibus damnosam, doctoribus inutilem, consulto omisi. Ne tamen hic libellus omni utilitatis aut voluptatis fructu careret, quem capere possent qui literis graecis haud fuerunt imbuti, sententias et fragmenta ab Hugone Grotio, aliisque summis viris eleganti carmine latino reddita singulis graecis subieci. Notas addidi breves, criticas fere et graecae lectionis constitutionem spectan-

[*) De Solonis reliquiis nonnulla habet Valckenarius ad Herodot. p. 434.]

tes. *) Anthologiam sententiarum parallelarum e graecis latinisque Poëtis facere perfacile fuisset; sed inutili mole librum onerare nolui. Stobaeum adeant et florilegia latinorum Poëtarum, qui, quot diversis modis res eadem possit enuntiari, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lector amice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quae si tibi tuisque ita, ut fore confido, erit accepta et utilis, otium mihi tranquillum et diuturnum precare, quod nulli alii rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Hae notæ in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textum poëtarum sequentes posteriorem libri partem conficiunt: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praefatione ad Comicum paulo post initium. Nos commodioris usus gratia singulis versibus, quo quaeque pertinebat, substravimus: id quod lectores meminisse oportet, sicubi in textu editum viderint, quod in notis, scriptis, ut videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati, retractatur.]

G N O M I C I

P O E T A E G R A E C I .

A

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΚΑΛΛΙΝΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ.

Μέχρις τεῦ κατάνεισθε; κίτ' ἄλκιμον ἔξεστε θυμὸν,
 ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
 ᾧδε λίην μεδιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
 ἦσθαι· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * * * *

5 καὶ τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
 τιμῆν τε γὰρ ἔστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ, μάχεσθαι
 γῆς περὶ, καὶ παιδῶν, κουριδίης τ' ἀλόχου,
 δυσμενέσιον· θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, ὅππότε κεν δῆ
 Μοῖραι ἐπικλώσωσ'· ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω
 10 ἔγχεος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
 ἔλσας, τὸ πρῶτον μὴ γνυμένον πολέμου.

Fragmentum e CALLINI Elegia servavit Stobaeus Tit. Ll. De Callino, Elegiacorum poetarum antiquissimo, quaedam lectu digna sunt in Actis Academiae Parisiensis T. VII. p. 364. [Conf. liber bonae frugis, Io. Valent. Franckii Callinus sive quaestionis de origine carminis elegiaci tractatio critica. Acced. Tyrtaei reliquiae cum prooemio et critica annotatione. Alton. et Lips. 1816. 8.] Tertius hexameter in Stobaei codd. omissus et: eius in locum Camerarius versum hunc suffecit:

εὐ νύ τις ἀσπίδα θίσθω ἐν ἀντιβίοις πολεμίζων.

quem recepit et in versione expressit Grotius. BRUNCK.

8. θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, ὅππότε κεν δῆ. Sic bene Stobaei liber scriptus. Grotius edidit 'δέ ποτ' ἔσσεται, ὅππότερον δῆ'. BRUNCK.

- οὐ γὰρ πως θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἔστιν
 ἄνδρ', οὐδ' ἦν προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.
 πολλάκι δηϊότητα φυγῶν καὶ δούπον ἀκόντων
 15 ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπης δῆμῳ φίλος, οὐδὲ ποθεινός·
 τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ.
 λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρός
 θνήσκοντος· ζῶων δ', ἄξιος ἡμιθείων.
 20 ὥσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρωσιν·
 ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μόνος ἐὼν.

17. ἦν τι πάθῃ. si in pugna ceciderit. De hoc euphemismo vide quae notavimus ad Comici Concion. 1105. Idem in Pace 169.

ὡς ἦν τι πεισῶν
 ἐνθίνδε πάθῳ, τοῦ μου θανάτου
 πέντε τάλανθ' ἢ πόλις ἢ Χίτων
 ὀφλήσει.

Quandoque additur κακόν, ut in Euripidis Androm. 89.

ἀλλ' εἰμ', ἐπεὶ τοι γ' οὐ περίβλεπτος βίος
 δούλης γυναικός, ἦν τι καὶ πάθῳ κακόν.

Quos versus protuli, ut lavem maculam e priori senario abstergerem. Male editum est ἐπεὶ τοι καὶ —. BRUNCK. Falli Brunckium, docuit Porsonus ad Euripid. Med. p. 448. ed. Lips. alter. Xenophon de Rep. Athen. prope fin. ἐπεὶ τοι καὶ οὕτως ἔχει. Morus: „L. ἐπειτοίγε, siquidem. καὶ non habet locum.“ Erravit vir egregius. Longinus sect. XXIII. extr. ἐπεὶ τοι τὸ πανταχοῦ κώιδωνας ἐξήφθαι λίαν σοφιστικόν. Scribendum esse ἐπεὶ τοι καὶ τὸ πανταχοῦ —, non dubitabis, si contuleris diversitatem scripturae e Codd. enotatam in edit. Weisk. p. 591.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

GALLINI EPHESTI

ELEGIA

INTERPRETE HUGONE GROTIŌ.

Quonam hic usque tepor, Iuvenes, quando ignea
vobis.

vis animi? Non vos Amphiperictionum
tam segnes censura movet? vos alta putatis
otia, quum tellus undique marte fremat.

Iam quicumque vir est, scutum ferat obuius hosti,
et iaculum vibret vel moriente manu.

Glōria namque ingens adoriri cominus hostem
pro grege natorum coniugeque et patria.

Fortibus et pavidis condicto tempore mortem

Parca feret. Rectum quilibet interea
protendat gladium, clypeo generosa recondens
pectora, dum primo sanguine pugna calet.

A fato nulli mortis fit gratia, non si
auctores generis sit numerare Deos.

Saepe aliquem elapsam circumstridentia tela,
in lare privato mors inopina rapit:

mors vilis populo, et nullum meritura favorem.

Fortem plebs celebrat, grataque nobilitas,
sive cadens populi gemitus expressit amantis,
seu vivens auget semideum numeros,

vertitque in se oculos ceu celso vertice turris:
quippe unus multos laudibus exsuperans.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

(Numeri paginas indicant.)

A.

Alexis. 255.
Amphis. 256.
Anaxandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Apollodorus. 259.

C.

Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 205.
Clearchus. 281.
Crates. 274.

D.

Diodorus. 272.
Diphilus. 260.

E.

Eratosthenes. 194.
Eriphys. 278.
Eubulus. 275.
Euenus. 190.

G.

Gnōmae. 300.

H.

Hesiodus. 212.
Hipparchus. 274.

L.

Linus. 184.

M.

Menander. 262.

Menecrates. 194.
Metrodorus. 196.
Mimnermus. 99.
Monosticha. 500.

N.

Naumachius. 176.
Nicostratus. 275.

P.

Panyasis. 186.
Pherocrates. 275.
Philemon. 267.
Philippides. 276.
Philippus. 275.
Phocylides. 125.
Phocylides Pseudonymus.
152.
Posidippus. 195. 278.
Pythagoras. 145.

R.

Rhianus. 188.

S.

Simonides. 128.
Solon. 104.
Sotades. 276.

T.

Theognis. 3.
Timocles. 279.
Tyrtaeus. 89.

INDEX IN NOTAS.

A.

- ααδης*. 25.
αβρογακτηεις. 132.
αγανοσρων antepaenu'tima producta. 158. [Cyclicus poeta apud Scholiast. ad Euripid. Orest. 139a. Barn. χρουσειην, φύλλοισιν αγαννοϊσι κομωσαν. Clarissimus Matthiae elidit simplici *v*, αγανοϊσι.]
αγκυλομητης, *αγκυλομηταις*. 214.
αγνοια et *ανοια* confusa. 326.
αγνναι cum digamma. 231.
αδεικτος. 163.
αδηνειη. 131;
αδηνης. 131.
 Adiectivum a substantivo structurâ disparatum. 230.
αειδειν. De futuro h. v. 3.
Aeschines orator. 156.
αθανασια. De quantitate h. v. 278. *αθανασια* et *εϑθανασια* confusa. 278.
αθανατος. De quantitate h. v. 278.
αι infinitivorum elisum. 241.
αι et *ε* confusa. 42.
ακεφαλοι versus. 71. 231.
ακραης. 239.
 Alcathous. 54.
αλεινωσ, *calidus*. 158.
αλεινωσ, *vitandus*, barbarum. 158. [Libri Barrocciani scriptura expressa est ex Hesiodi carmine extr. Conf. Callimach. H. in Cerer. 23.]
Alexis. v. infra s. v. *κλιξ*.
αλλοτε *αλλωσ* etc. 14. 108.
αλφησθησ, *αλφησθησ*. 216.
αμην, *αμασθαι*. 229.
αμαξα, *αμαξα*. 30.
αμετροι, *αμετροσ*. 164.
αμητωρ. 129.
αμφι et *οσνεκεν* posita *εσ* *παρλληλον*. 169. 89.
αμφω indeclinabile. 159.
αν pro *εαν* positum corrigiatur an producatur 91. Conf. not. ad p. 269.
αναγκαιωσ. 25.
ανακλητωρ. 273.
αναλλοκω. De augmento h. v. 274.

Anapaëstus in pari sede
versuum iambicorum.
131.

ἀνάστος. 11.

ἀνδάνειν. De constructione
h. v. 5.

ἀνηρ. De quantitate pae-
nultimae 306.

ἄνοια et ἄγνοια confusa. 326.

ἄνοστος 11.

ἀντιπνέειν ἀνέμοις. 162.

Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Ao-
ristus medii passivā si-
gnificatione. 166. [Add.
Leonid. Tar. LXII. 2.
Etiam in Callimachi H. in
Apoll. int. ἐπέσατο vide-
tur positum pro ἐπέσθη.]

ἄπάλανος, ἀπάλαμος. 24.
213.

ἄπατωρ. 129.

Apollonius Rhodius. 169. sq.

ἀπονιπτεσθαι. 66.

Ἀρχεφόντης. 215.

Aristophanes. 148.

ἀρούμεναι. 213.

ἄροτος et ἄροτρον confusa.
76.

ἄροτρον κόρος. 168.

Articulus a substantivo se-
iunctus interserto pron-
omine. 56.

ἄρχη καὶ τελευτή καὶ μέ-
σον. 5.

ἄστος synizesin passum.
133.

Attractio. 235. [Aliud at-
tractionis genus tetigi in
not. ad Epistol. Pythagor.
p. 300. Orell.]

ἀτύξασθαι. 170.

αὔθις. 214.

αὔονη. 129.

αὔτις. 214.

αὐτομήτωρ. 129. [Prorsus
geminaum est ψευδοπάτωρ

Callimachi H. in Cerer.

99.]

αὐτός. ὠτός. 27. 47. 62.

αὐτοῦ de persona secundā.
305. 327.

B.

βαθναίτης. 14.

βαίνειν de coitu. 16.

βασιλῆς. 224.

Βίβλιος. 239.

βλάπτειν i. q. στερεῖν. 94.
βοή. ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα.
170.

βρόχος priori productā. 71.

Βύβλιος. 239.

Γ.

γαλή 259.

Δ.

Dativi pluralis vocalis qua-
tenus elidatur. 5.

δέ in apodosi. 226.

δεικνύειν. 163.

δεινός. 9. sq.

δειπνολόγη. 4. 244.

Demonax. v. infra s. v.

ὑπέρθετος.

Demosthenes. 155.

δεννάζειν. 77.

δεσμός et πέδη iuncta. 135.

δηλίφρων barbarum. 179.

διακρίνειν. 100.

διάκτορος. 215.

διομήτωρ. 129.

Διος. 225.

δίχα. 9. [Aeschylus Pro-

meth. 935. Br. ὅσον τό τ'

ἄρχειν καὶ τό δουλεύειν

- δίχα.** Choëph. 774. Sch. alt. ἔχεις τὸ τῶν λελεγμένων δίχα;]
- δοχόμενος.** 9.
- δολομήτης, δολόμετης.** 214.
- δοραὶ αἰγῶν.** 7.
- δούλιος** an i. q. δόλιος. 41.
- Dualis** pro plurali usurpatum. 220. Dualis aoristorum persona III. in — ογ. 221.
- δύο, δύο.** 325.
- δυσσείς.** 239.
- δύσομα.** De quantitate h. v. 56.
- δύο.** v. s. v. δύο.
- δωρεῖν.** 216. [Activum iam usurpavit. Homerus, si fides libello de HomERICA poësi, quem alii tribuunt Plutarcho, alii Dionysio Halicarnassensi, p. XL. extr. Barnes.]
- E.**
- εἶπε** synizesin patitur. 255.
- ἐκτου** de persona secunda. 305. 327.
- ἐβδόμας** eliciendum e praegresso ἐπτά. 110.
- εἰ** cum coniunctivo. 94. 106.
- εἶθε** cum infinitivo. 156. [Cum Euripideis comparanda HomERICA Odyse. XXIV. 376. sqq. ubi particulae optandi αἰ γὰρ eadem ratione regunt infinitivum iunctum nominativo participii.]
- εἰδίξεν.** 145.
- εἰπὼν τόπον, ἐκ τόπου.** 94.
- εἶναι.** Coniunctivus εἶναι, εἶπε, εἶη. 172. 238. εἶμεν. 28. Ellipsis coniunctivi. 22.
- Ellipsis imperativi.** 157. [v. Schol. ad Pindari ΘΙ. XIV. 21. — Num forte haec ellipsis etiam ibi obtinet, ubi infinitivus cum accusativo ἐπιταγματικῶς aut ἐνπικτικῶς positus est?] εἶνεν an in scena locum habuerit. 308.
- εἰς** i. q. μάχος. 157.
- εἰς** et ἐκ confusa. 274.
- εἰσαίρεσθαι** i. q. προσφέρεισθαι. 65.
- εἶσω** et εἴσω confusa. 7.
- ἐκ** et εἰς confusa. 274.
- ἐκ** et εἰδ confusa. 25. [Monui de hac confusione in Melet. p. 69. Satis frequentem esse, docent notae Uptoni ad Dionys. Hal. de compos. verb. p. 162. Lips., Weiskii ad Longin. p. 571., Schneideri ad Aristotel. H. A. T. III. p. 259. T. IV. p. 154. et ad Xenophont. Opusca Polit. p. 56., Schleusneri Cur. noviss. in Phot. col. 326., Astii ad Theophr. Char. p. 95.]
- ἐκτρέπελος.** 25. [V. not. ad Pindari Pyth. IV. 186. ubi unice verum puto ἐκτρέπελον.]
- Ellipsis verbi finiti e sequente oratione subaudiendi.** 228. verbi cognati. 10. sq. 14. verbi rarior. 42. totius sententiae. 249. [Conf. v. 607. Nisi forte h. l. plene interponendum post λιμὸν, versusque 605. et 606. iungendi praecedentibus. Quod si probas, versus 603. et 604. pro parenthesis sunt habendi.]
- ἐμβροτος, ἐμβροτον.** 167.

ἐνδοθεν, ἐνδοθι. 236. 239.
- sq. 245.

ἐνεκα, οὐνεκα. Graeci his
particulis licenter usi.
170. [Etiam in ὄθ' οὐνεκα
puto duas particulas idem
significantes ἐκ παραλλη-
λου positas esse. Qua-
propter nosm cum Lo-
beckio scribere ὄθ' οὐνεκα:
quam scripturam tetigi
in not. ad Sophocl. Aiac.
T. I. p. 229. Ex uno So-
phocle (Ai. l. c.) ὄθ'
οὐνεκα habet H. Step-
hanus Thes. T. I. c. 1204.
H. Poterat citare etiam
ex eiusd. Oed. Col. 853.
Item ex Aeschylō, qui
Prom. 330. ζῆλός σ', ὄθ'
οὐνεκ' ἐκτός αιτίας χρεῖς.
ubi quae continuo se-
quuntur, πάντων μετα-
σχών καὶ τετολημῶς ἐμοί,
dignam animadversione
structuram habent: nam
vis praepositionis μετὰ
pertinet etiam ad sequens
participium τετολημῶς.
Non infrequens hoc
idioma est in verbis cum
praepositione σὺν com-
positis: aliquanto rarius
in verbis compositis cum
aliis praepositionibus. De
illis notavi nonnulla in
Indice ad Gregor. Cor.
p. 1052. quibus hic ac-
cedant sequentia. Eurip-
ides Iphig. T. 668. καὶ
συσφαγήναι καὶ πυρωθῆ-
ναι δέμας. Etymolog. M.
col. 743. in. συμβαρύνεται
καὶ ὀξύνεται τοῖς ἀρσενι-
κοῖς. ad quem locum Syl-
burgius p. 44. b.: „sen-
sus est, συμβαρύνεται καὶ

συναξύνεται, praepositio-
ne in utroque commate
subaudita.“ Verborum
cum ἐκ compositorum
hoc reperi exemplum.
Homerus Odys. XXII.
56. ὄσα τοι ἐκπέπεται καὶ
ἐδηόρται ἐν μεγάροισιν. h.
e. ἐκπέπεται καὶ ἐδηό-
ρται.]

ἐντρέπασθαι. 51.

ἐντίθειν, ἐντίθειν. 18.

ἐξαιτίας. 147. 155.

ἔγω et εἶγω confusa. 7.

ἐπαινεῖν. De forma futuri

h. v. 10. 64. [Utramque
formam frequentatam
fuisse, docent verbalia
αἰνετός et αἰνητός: quo-
rum posterius Lexicogra-
phi parum curarunt. Pin-
darus Nem. VIII. 66. αἰ-
νέων αἰνητά.]

ἐπαμύσασθαι γῆν. 34.

ἐπεὶ cum conjunctivo. 99.

ἐπεὶ οὐ non semper coa-
lescunt per synizesin. 241.

ἐπεὶ τοι καὶ. 88. [Plato

T. XI. p. 19. Bip. ἐπεὶ
τοίγε καὶ ὀρθοῖς αὐτὸ ὁ
θεὸς εἶπε: Bekkerus de-
dit ἐπεὶ τοι καὶ — II, 5.
p. 424.]

ἐπὶ. ἐφ' ᾧ γε, ἐφ' ᾧτε. 264.

ἐπὶ et περὶ confusa. 179.

Epigramma Megaris reper-
tum. 54.

ἐπιδείειν. 164.

ἐπιπάγχυ vox non Graeca.
224.

ἐπιπειθεῖν. 136.

ἐπιφρεῖν. 171.

ἐρατός passim corruptum.
90.

ἐργάζεσθαι. ἐργάσαιο, ἐργάσ-
σαιο. 214.

ἔρκος ὀδοκτων. 110.

A a

Ἐρμίας, Ἐρμίας. 215.
ἔρε et *εὔρε* confusa. 31. [v. not. ad Dionys. Halic. de comp. verb. p. 308.]
ἕτερος. τοῦτερον etc. 155.
ἔρος an digamma habuerit. 219.
εὔ et *ἐξ* confusa. v. *ἐκ*.
εὐαγής. 239.
εὐθανασία. 278. sq. *εὐθανασία* et *ἀθανασία* confusa. 278.
εὐδύ, εὐδύς. 154.
Euripides. 5. 7. 88. 156. 168.
εὔρε et *ἔρε* confusa. v. *ἔρε*.
Eutecnius. 226.
εὐτροπίλος. 25.
ἐπίσασθαι γαίης. 34.
ἐπιπνεῖσθαι. 233.
ἔρων pro *ἄν.* 136.

Z.

Ζεφυρίη primâ productâ. 71.

H.

η correptum. 132.
ἠβώω. 60. 243.
ἦθεα. 222. [Illic cur *τε* omitti oporteat, causa non alia videtur habenda esse quam digamma. V. Heynius ad Hom. II. T. VII. p. 754. qui „In Hesiodo“ inquit „aliquot locis est emendandum“. Quod si verum est, v. 121. corrigas: *ἀνθρωποισι κατὰ ἦθεα*. Vid. Hom. Odys. XIV. 411. Et conf. not. ad p. 236. et 243.]

Herodotus. 83.
Hesiodus. 134. 241. v. supra s. v. *Ellipsis*. item s. v. *ἦθεα*. item infra s. v. *μεμνημένος*.
Hezychius. 12. 25. 131. 179.

Θ.

Θαλία. 159.
Theognis. v. infra s. v. *μελεῖωναι*.
Theognidis patria. 54.
θηροφόνη. 4.
θηήσκειν. τεθνάσαι. 15. [*τεθνάσαι*, mediâ productâ, legitur in Aeschyli Agam. 547. Schütz.]
θηητός, mortuus. 164.
Thucydides. 17.

I.

ι dativi elisum. 110.
Iamblichus. 163.
ἰσλος. 226.
 Infinitivorum futuri temporis usus Graecae linguae propius. 16. sq. [Xenophon Anab. II, 4. 19. *ὡς οὐκ ἀκόλουθα εἶη τὸ ἐπιδέσθαι καὶ λύσαι τὴν γέφυραν*. Schneiders: „Ita margo Steph. cum libro Brodaeii habet pro vulgato *τὸ τε ἐπιδέσθαι καὶ τὸ λύσειν*.“ Vulgatum hoc me quidem non offendit. — Schol. ad Pind. Nem. VII. 241. *δύνασαι — ἀπαλλάξειν*.]
ἰσηβ. 221.
ἰσημο cum digamma. 213. 248.

ἴσος, ἴσος. 50. ἴσος et ὀσος
confusa. 226.
ἴσως, pariter. 20.

καλύειν i. q. καλύειν.
171.

Κ.

Λ.

Caesurae vis ad producendum. 27.

καθικνεῖσθαι. 233.
καὶ γὰρ postpositum. 49.
καὶ et ὡς confusa. 39.
καινός, αἰεὶ τι καινόν etc. 279.
κακίσχατος. 326.
Callimachus. v. supra s. v.
Aoristus.

καλός. De quantitate h. v. 311.
κατατιθέναι, κατατίθεσθαι.
52.

κατοπαΐειν. 226.
κεκορεσάμενος. 213.
κεῦθμα. 21. 39.
κεῦθος. 21.
κεφαλήφι, κεφαλήφι. 237.
Κήρηνθος. 60.
κήρηξ, κήρηξ. 215. 39.
κίχναυ. De quantitate h.
v. 137.

κλήτηρ. 273. 39.
Coronae convivales. 66.
κόρος ἄροση. 168.
Corporis humani dissectio.
160.

κοῦρα. 180. [Callimach. H.
in Dian. v. 72.]
κόχλος, ἦ. 179.
κρέσασαι, κρέσασαι. 46.
κτᾶσθαι passivā significacione. 145. 39.
κυδός. 223.
κυδρός. 223.

κύλιξ subaudiendum. 38.
[Num in Alexidis fragm. I.
v. 5. scribebatur τὰς
ἀκράτους πίνομεν?]

Cypria. x. infra s. v. μελε-
δῶναι.

λανθάνειν. λελησμένος, λε-
λασμένος. 187. [Epicam
formam Panyasidi dudum
reddiderant H. Stephanus
et Wintertonus, quos
secutus est Gaisfordus.]

λείπειν. De aoristo I. h.
v. 148.

Λβύη αἰεὶ τι καινόν etc.
279.

Liquidae pronuntiando ge-
minantur. 134.

λιτουργός. 129.

Longinus. 88.

Lycurgus orator. 89.

λυμαίνεσθαι. De constru-
ctione h. v. 318.

λωβᾶν. 155.

Μ.

Magnetismus animalis. 108.

μάκαρ. 109.

μεγακίτης. 14.

Megara. 54.

μεθίεναι, μεθίεσθαι. 94.

μελεδῶναι, μελεδῶναι. 215.

[Etiam in Theognid. v. 863.
malim μελεδῶνας. item in
fragmento. Cypriorum,
quod Bekkerus ad illum
versum citavit.]

μελετᾶν τινος. 226. [V.
Schol. ad Pindari Ol. VI.
61. et XIV. 26. Nem.
VI. 91. et VIII. 32. Isthm.
V. 36.]

μεμνημένος. Usus huius
participii, eiusque abso-
lute positi, solennis est

in formulis imperandi. V. Hesiod. 392. (ubi praestat quod al. habent, *ώρα έργα.*) 584. 656. 673. Plene idem 273. sq. *ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρας μεμνημένος αἰὲν ἐφετιμῆς ἐργάζεσθαι.* Abundanter Aeschylus Choëph. 676. sq. Schütz. alt. *πρὸς τοὺς τεκόντας πανδίκως μεμνημένος τεθνεώτ' Ὀρέστην εἰπέ· μηδαμῶς λάθῃ.* Hunc quoque usum iam in Homericæ poësi reperias. v. Il. V. 263. XIX. 153.

μεταδίδομαι. 62.
μετέχευ. 62.
μέτρον. κατὰ μέτρον. 164.
μη vetans cum imperativo aoristi. 155. [Aeschylus Prom. 532. Br. *μηδέ σοι μελησάτω.*] cum coniunctivo praesentis. 156. 158. cum futuro. 318. [Aeschylus S. c. Th. 252. Br. *μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς.*]
μητρομήτωρ. 129.
μητροπάτωρ. 129.
μικρὸς et ὀλίγος confusa. 316.
Mimnermus. 90.
μοῖραν absolute usurpatum. 134.
μόνος i. q. εἷς. 212. *μόνος [τῶν], ὅσα* etc. 203.

N.

ν paragogicum. 5. 9. 19. 21. 63. 107.
ναῦς. νέα monosyllabum. 248.
νεόφρων. 187.
 Neutra adiectivorum. 19. 39. 48. 59.
νήφω, νήφονος. 47.
 Nominativus cum infinitivo

loco imperativi posito. 58. 169. [Aeschyl. Prom. 711. sq. *οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' ἔλιστόνοος πόδας χοιμπτοῦσα ῥαχίασιν ἐκπερῶν χθόνα.* Vid. Hesiod. Op. 742. 746. Naumach. 32. et sic saepissime. Alibi accusativus ponitur, v. c. Hesiod. Op. 751.] Nominativus cum infinitivo loco optativi posito. 156. [Usus illius infinitivorum quam dedi explicationem in notis ad L. Bos. Ellips. p. 620., eam explodit Hermannus in commentatione de ellipsi et pleonismo in Gr. l. p. 131. sq. Sed in illa disputatione viro egregio, ut sumus homines, humani quid accidisse, facile suspicaberis, si contuleris quae, cum meis illis amicissime conspirantia, adnotavit ad Viger. p. 733. sq. ed. I. p. 745. ed. II. Add. I. I. H. Nastii libell. *Ueber Homers Sprache* p. 25. Conf. tamen quae notavi supra s. v. *εἶναι.*]

νόμος, cantilena, fabula. 25.
νύμφα. 180. [Callimach. H. in Del. 215.]
νώνυμος, νώνυμος. 219.

Ξ.

Ξενηδόχος, Ξενοδόχος, Ξενοδόχος. 518. sq.
Xenophon. 17. 88. 155. V. etiam supra s. v. Infinitivorum etc.

O.

ὁ, ἡ, τό. Usus articuli insolens. 48.

ὄδε, ὁ δέ. 222. 224. 225.

237. 245. 247.

ὄθ' οὔνεκα. v. supra s. ἔνεκα.

οἰκρός. 131.

οἶκος etc. cum digamma. 241.

οἶος et ἴσος confusa. 226.

ὄλλυος et μικρός confusa. 316.

Homerus. 99. 241.

ὁμῶς. 8. una cum. 22.

Oxytonorum apostrophum passorum recta tonosis.

72.

ὀπάζειν. 226.

Orpianus. 195.

Optativi usus in interrogationibus sine ἄν. 195. cum ἄν. ibid.

ὄρη et ὄρη confusa. 19. 225.

ὄρη et ὄρη confusa. 19. 225.

ὄρη. De quantitate h. v. 162.

ὄρη, ὄρη. 70. [Schol. ad Pindari Ol. I. 115.

"ὄρη, ἢ νῦξ, βαρύντως ὄρη δὲ νῦξ, ἀντὶ τοῦ σκοτεινῆ, ἐπιθετικῶς, ὁξύνεται.]

ὄς, ubi expectes εἴ τι. 186.

[Cum Platonis loco comparata hunc Xenophontis Oecon. IV. 19. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἡγούμαι μέγα τεκμήριον ἀρχόντος ἀρετῆς εἶναι, ὃ ἂν ἐκόντες ἐπιωνται, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς παραμῆνειν ἐθέλωσιν.]

ὄσος. ὄσα etc. relatum ad τὰ etc. 192. sq. [Hesiodus Fragm. p. 445. Loesn.

ὄσος. ἔσαν μύρμηκες — τοὺς ἀνδρας ποιητος. In notissimo Sardanapali epigrammate alii habent ταυτ' ἔχω, ὄσος ἔφαγον —, alii τόσος ἔχω, ὄσος ἔφαγον —.]

ὄτε c. coniunct. 99.

οὔδεμία, οὔδεμία. 8.

οὔνεκα. v. supra s. ἔνεκα.

οὔτος. καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα μέντος. 272. sq.

οὔχι saepe oblitteratum. 307.

ὄφει priori producta. 71.

ὄφρα τε. 65.

II.

παρ' καιρον et παρὰ καιρόν. 316.

παρωρίβειν. 53.

παριδεῖν et περιδεῖν confusa. 328.

pariter. 22.

παρώνιμος, πάριμος. 18.

Participia ubi naturam induerunt nominum, inclinationis modum mutant. 47.

πάσασθαι. 13.

πάσχειν. ἦν τε πάθω etc. 88.

πατρομήτωρ. 129.

πατροπάτωρ. 129.

πενεῖν. 327.

πενούν. 327.

περιδρομος. 45.

περιδεῖν et παριδεῖν confusa. 328.

περιτρέπειν. 132.

Pindarus. v. supra s. v. ἐκτραπέλας.

πιστός. 24.

Plato. 148. 169. 186.

πλίον. τί πλίον et τὸ πλίον confusa. 125.

Pleonasmi. 27. sq. 172.

πλοκαμηῆς. 171.

ποικιλομήτης, ποικιλόμητις.
214.

ποικίλος. 45.

πολυγηθής. 240.

πολυχρόνιος. 191.

παν, παλλάμι που, ἀεί που,
177.

Praepositionum usus in
eodem loco variatus ad
idem significandum. 203.

προμήτωρ. 129.

προπάτωρ. 129.

Pronominum formae ple-
nae et encliticae. 3. Pro-
nominis relatiyi synta-
xis idiomatica. 64. sq.

πρός τινος εἶνα. 91.

πρῶτος καὶ τελευταῖος καὶ
μέσος etc. 3.

πυκάζειν. πυκάζω, πυκάζω-
σας. 237.

πῶλος passim latet cor-
ruptum. 163.

Socraticus scriptor Eryxiae.
273.

Socraticus scriptor de lego.
273.

Sophocles. 9. 170. [Poste-
riorem Sophoclis locum
quod negavi mutandum
esse, nolim ita intelligi,
ac si etiam forma scri-
pturae antiquae mihi
probetur. Scilicet scri-
bendum σοῦνεκα, quem-
admodum scribimus τοῦ-
νεκα.]

Sotades. 277. sq.

Sotadicum metrum. 277.

σπ. Ante has litteras an
brevis corripitur. 131.

σποδιός. 131.

Strabo. 90.

Suidas. v. infra s. v. ὑπέρ-
θεος.

P.

παδινός. 4.

πίπτειν, ρίπτειν. 15.

Σ.

Σαλαμιναφίτης, Σαλαμινό-
φις. 113.

σιγηλός, σιγηρός. 324.

Σικελικός et Σικελός confusa.
55.

Simonides. v. infra s. v. τέ.

σισίρα. 7.

Σίσιφος. De quantitate h.
v. 40.

σπάπτειν διμέλη etc. 165. sq.
σπύφος priori producta. 71.
187.

Socrates an aliquid scri-
pserit. 277.

T.

ταμῖον, ταμῖον. 324.

τάπη. De quantitate h.
v. 76.

τάρρα. 15.

τῆ non praeponitur voca-
bulo ad quod refertur.
73. [Ne quis mihi op-
ponat locutiones bimem-
bres ellipticas, membris
per τῆ alteramque copu-
lam iunctis, ubi vox
quam sequitur τῆ in priori
membro, in posteriori
ad alteram copulam sub-
audienda est. Quorum
locutionum ratio cum vi-
ros graece perdoctos pas-
sim fugerit, aliquot ex-
empla rei ceteroqui per-
vulgatissimae expromam.
Plato T. XI. p. 8. Bip.

σοφίας τῆς τε θαντοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: σοφίας τῆς τε θαντοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων. Ut multum falleretur, si quis copulam τὴν ad θαντοῦ referens praepositam voci suae diceret. Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brunckius alterum articulum insereret (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ἐν πολέμῳ —: Quis hinc tam parum sit λογικός, ut dicat τὴν pertinere ad ἐν δαίτῃ habeatque hoc pro exemplo copulae praepositae? Immo plena oratio est: ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ὅς ἐν πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. οἰτινὲς τὴν δεξιῶν φύσιν, ἐνώνυμοι τε. pro καὶ οἰτινὲς ἐνώνυμοι. Pindarus Nem. I. 46. εὐ τε παθεῖν καὶ ἀκούσασ. plene: εὐ τε παθεῖν καὶ εὐ ἀκούσασ. Plato T. XI. p. 55. ὅτι τε οἰδοῦναι —, καὶ ἐπιτετήδεναι —. plene: — καὶ ὅτι ἐπιτετήδεναι. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὡσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὡσπερ τ. δ. Nullarum autem partium orationis frequentiores sunt huiusmodi ellipses, quam praepositionum. Plato T. V. p. 286. ἐν τῆς πλοίοις καὶ ναυαί. p. 293. ἐκ τῆς — τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ ἄστεος. plene: καὶ ἐν ναυαί. et: καὶ ἐκ τοῦ ἄστεος. Add. not. p. 236.

ubi quod scripsi de Brunckio, fortasse scripsi paullo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime monuit copulam τὴν referendam esse ad vocem sequentem ideoque mutantium ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius eiusdemque ὄρου. Sed ubi de rebus agitur diversis, talis copulae positura talesque praepositionem ellipses toties occurrunt, ut qui exemplorum huius idiomatis numerum finire velit, non minus ineptus sit, quam qui instituat numerare arenas.]

τελευτήν. v. τέρμα.

τέρμα; postremo. 164. [Iam Hoogeveenus ad Viget. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, τελευτήν. Pindarus Nem. XI. 21. καὶ τελευτῶν ἀπάντων γὰρ ἐπιεσόμενος.]

τιθέναι; τίθεισθαι. 92.

τίνειν, τίνουσαι, τίνουσθαι. 29. 248.

τρέπεσθαι ἐπὶ τι, πρὸς τι. 30.

τρέβειν. 53.

τροφή et τροφή confusa. 157. τροφῶν. De quantitate h. v. 162.

Tyrtaeus. 65.

T.

ὄγεια; ὄγισσα. 324. 325. 326. υπάγειν. 62. ὑπερθεῶν c. genit. 257.

ὑπέρθεος. H. Stephanus Ind. in Thes. P. II. c. 140. C.: „*ὑπέρθεον*, Quod est supra numen divinum, vel numinis voluntatem,“ nullo huius adiectivi auctore citato. Robertus Constantinus cum aliis Lexicographis, item sine auctore: „*ὑπέρθεον*, ὑπὲρ τὸ θεῖον, ἢ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην, praeter numinis voluntatem.“ Omnes secuti sunt Hesychium aut Suidam. Sed in Hesychio recte monuit V. D. pro *ὑπέρθεον* legendum esse *ὑπὲρ θεόν*: eodemque modo in Suida corrigendum est. Praeterea in Demonactis versu, qui est Brunckio in Monostichis v. 202., cum pro *ὑπέρθεου* e Stobaeo editum sit *ὑπὲρ θεοῖς*, facile intelligitur, fidem huius adiectivi admodum dubiam esse. Schneiderus versum edidit turpiter hiantem: *Θνητὸς περὶ κωῖς μὴ φρόνει ὑπέρθεα. ὑπερτερία*. 33.

Φ.

φοίνισιν. *φανείη*, *φανήη*. 252. 243.
Philemon. v. supra s. v. *τέ*.
φοίνιξ. 4. *φοίνιξ* an *φοίνιξ*. 215. sq.

X.

χαιτήεις. 152.
χαιτόεις an graecum sit. 152.
χαλεφθεῖς etc. 15.
χάριν ἔνεκα posita ἐκ παρὰ ἑλληλον. 169. sq.
Chasmodiae osiores. 108.
χέρνυ. 66.
χρυσήην, *χρυσῆν*. 215.
χωρίζεω. 9.
χωρίς. 9.

Ψ.

ψιδρός. 11. sq.
ψυδρός. 11. sq.

Ω.

ω correptum. 152. 156.
ω et *ου* per synizesin coalescunt. 50.
ὦν. 151. 155.

Pag. 20. not. ad v. 218. lin. 2. *πόν*. leg. *πρόν*.